

Josh Groban není žádný moula

Autor: Simon Dumenco

Foto: Tierney Gearon

Ženy středního věku, které ho zbožňují, možná platí jeho účty, ale tenhle baryton, slavnější než mnohé rockové hvězdy, je víc cool, než si myslíte.

Osobní setkání s Joshem Grobanem je poněkud matoucí. Tento pop-operní baryton, který vloni prodal více než 6 milionů CD (více než kterýkoliv jiný umělec v zemi), by měl sedět za piánem, tiše a melancholicky pobrukovat o lásce, touze a životních ztrátách. Nebo stát osamoceně za mikrofonom na ztichlém stadionu a koupat se ve světle reflektorů. Místo toho sedí u skládacího stolku ve skromně zařízeném jednopokojovém bytě v Beverly Hills, má na sobě staré tričko, džíny a Conversky a hraje poker s pěti členy své kapely.

A nejsou to zrovna, abychom tak řekli, ti nejserióznější hráči pokeru na světě. A vlastně ani nehrají o peníze, i když Josh žertem nasazuje sázku vysoko: „Ti, kteří prohrají, ven z kapely!“

A protože v místnosti není nikdo, kdo by se dokázal alespoň přiblížit tomu, čemu se říká pokerová tvář, začne se diskutovat o tom, že by se mělo přejít na hru jenga. Nebo na bowling. „Pamatujete si, v Amsterdamu, jak se nám bowling najednou zdál hrozně zábavný?“ ptá se Josh. „Já si nepamatuju ani Amsterdam,“ říká bubeník Craig MacIntyre. „Nevadí,“ Josh na to úsečně do výbuchu smíchu. Ale stejně pokračuje ve vyprávění. „Byli jsme v té kavárně...“ - významně se odmlčí - „...no, na kafi. A, ehmm, byla tam puštěná televize a my na to 'Hele, dávají bowling!' A pak, asi tak po hodině, nám to přišlo hrozně vtipné...“ - napodobuje zhulený hlas z filmu *Zahulíme, uvidíme* - „...a smáli jsme: 'Podívejte, jak si dřepají!'“

Kapela opět propuká ve smích a najednou je naprosto nemožné si tohoto sedmadvacetiletého cvoka představit, jak stadionu plnému matek z předměstí, kterým se dojetím lesknou oči a třese brada, zpívá „*You Raise Me Up*“.

Po sedmi letech kariéry, kdy prodeje jeho CD a DVD dosáhly 23 milionů, začíná být pro Joshe jeho marketingový image pocitově trochu jako svěrací kazajka. „Lidé se dívají na plakát, na němž kráčím pouští s výrazem, který by s přehledem vyhrál soutěž o nejvážnější obličej,“ říká Josh „a zpívám hodně písní, které jsou vážné, mám klasicky školený hlas...“

Ten hlas se samozřejmě velmi hodí na sentimentální repertoár (a přesně z toho zatraceného důvodu, kdykoliv jste loni v prosinci vkročili do Starbucks, jste uslyšeli Grobanovu verzi „*Tiché noci*“). Nicméně Josh ví, že bez ohledu na to, co chce pro sebe on sám, jeho fanoušci chtějí být dojímaní. Chtějí být... povznášeni. „Moje hlava a můj hlas proti sobě dost často bojují,“ říká Groban.

Naštěstí našel ventil pro tu část sebe, která nemůže odolat a občas si rýpne do svého vlastního talentu. Když se v r. 2004 Jimmy Kimmel připravoval na uvádění Amerických hudebních cen, on a jeho scénáristé dostali nápad na parodický skeč, v němž by vystupoval raper Snoop Dogg. „Myslel jsem, že by byla legrace, kdyby v tom skeči byl i Josh Groban,“ říká Kimmel.

Na předávání cen pak kamera ukázala Snoopa u stolečku, jak prodává čajové koláčky za dolar, muffiny po

dvou dolarech a čokoládové sušenky – jednu za 100 dolarů. Ve frontě zákazníků za Bobby Brownem stál Josh. „Myslel jsem, že je to fronta na toaletu, komentoval to Josh s provinilým výrazem.“¹

„Byl v tom tak dobrý a zahrál to s kamennou tváří, aniž by se začal smát, tak jsme se rozhodli, že ho budeme oslovovat i v budoucnu,“ říká Kimmel. Takže když měl v ZOO v Thajsku párek medvědů panda problém s pářením, což přitáhlo mezinárodní pozornost, Josh v hudebním klipu pro Kimmelovu show velmi ochotně zazpíval ukázkou z písně „*Sex song pro pandu*“ („Chci vidět, jak si to spolu rozdáváte / jak se sundáním pandích kalhot neváháte / tak šup šup, do pandího sexu se dejte / a sladké hrátky si užívejte!“).² A pak přišlo video přečpané celebritami „*Šukám Bena Afflecka*“, ve kterém se Josh objevil zničehonic, zazpíval svým sytým hlasem, zahrál k tomu na koncertní křídlo a něžné sněhové vločky přitom tiše padaly na jeho hlavu: a to byl přesně ten moment, kdy jste se u nezáživnějšího videa z poslední doby, které se šíří internetem jako virus, smáli nahlas.

Pokud má Josh svrbění rozvracet očekávání, která jsou s ním spojena, je to možná proto, že jeho pěvecká cesta byla pečlivě manažersky naplánována už od doby, kdy byl teenager. Začalo to tím, že ho David Foster, skladatel a producent, který pracoval se všemi velkými zpěváky (včetně Whitney Houston a Céline Dion), vzal pod svá křídla. Joshův učitel zpěvu byl Fosterovým přítelem a s Joshem, který byl stále ještě studentem Umělecké střední školy okresu Los Angeles (LACHSA), natočil demo nahrávku. A pak David zavolał a řekl: „Hej, Joshi, poslouchej, byl jsi trochu nad tónem, ale jinak to bylo dobré,“ říká Josh. „Ani jsem nevěděl, kdo David Foster je. Neuvědomil jsem si, že má 14 cen Grammy. Šel jsem k němu domů, a když se otevřela vrata, bylo to, jako když se otevírá brána do Jurského parku – 22 akrů nejlepších pozemků v Malibu.“

Foster zrovna shodou okolností vybíral hudbu na inauguraci guvernéra Kalifornie Graye Davise. A vybral sedmnáctiletého Joshe, aby zazpíval „*All I Ask of You*“ z Fantoma opery, a to před publikem čítajícím 23 000 lidí. „Měl jsem na sobě špatně padnoucí smoking“, říká Josh. „Mám hrozně rád video, které táta natočil z bidýlka kdesi nahoře, kamera se mu při tom třásla v ruce a na tom videu je slyšet, jak říká: 'To je můj syn. To je můj syn!'“

Foster s ním podepsal smlouvu, když bylo Joshovi 19 a měl za sebou rok na univerzitě. A to s jeho společností 143 Records pod hlavičkou Warner Bros. Řekl Joshovým rodičům: „Podívejte, ten kluk potřebuje odejít ze školy. Má před sebou ohromnou kariéru.“ Foster předvedl svého chráněnce všem magnátům šoubyznysu, které znal. Céline Dion, toho času na turné v Číně, napsala v emailu o zážitku, kdy Joshe slyšela poprvé: „Pamatuju se, že mi David pustil něco od Joshe a já si pomyslela, že má hlas anděla.“

V r. 2001 vyšlo jeho debutové album a tou dobou už měl Josh za sebou hostování v *Ally McBeal* (v herecké i pěvecké roli), které nastartovalo šílenství fanynek neboli Grobanites (video na youtube „Josh Groban a jeho Grobanites“ je montáží fotek, na kterých Josh vesele pózuje se ženami, které jsou do něho blázen; mnohé z nich by mohly být vašimi matkami). Ještě před koncem roku 2002 zpíval na koncertu k předávání Nobelových cen míru v Oslo, na závěrečném ceremoniálu zimních olympijských her pro více než miliardové publikum a na vánočním koncertu ve Vatikánu. Prakticky okamžitě se stal multiplatinovým umělcem.

Joshův finanční poradce trval na tom, že část svého nově nabytého bohatství vloží do nějaké nemovitosti, takže teď – stejně jako Foster - vlastní vilu v Malibu. Ale dává přednost malému bytu v Beverly Hills. Paparazzi, jak říká, ho nesledují. Až na výjimky: „Pokud tu mám na návštěvě slavné přátele. Jednou sem po předávání cen Emmy přijel Kid Rock. Bylo tři hodiny ráno a ze mě vypadlo: „Pojedme ke mně domů!“ Počkat! Kid Rock na návštěvě u Joshe Grobana? „No, právě. Řekl jsem mu. Totálně si ničíš svoje image – musíš odsud vypadnout!“

„Je to ještě mládě!“ říká Jimmy Kimmel. „Nemůžete od něho čekat, že bude mít stejné zájmy jako jeho

¹ Pozn. překl.: celou situaci možno shlédnout na youtube <http://www.youtube.com/watch?v=dIMi5J9RZ38>

² Pozn. překl.: video taktéž na youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=zFzcEnZs2Sg>

publikum, a to jen proto, že dělá takový typ muziky, jaký dělá.“ Ty krátké parodické výstupy, říká Kimmel, přispěly k rozšíření jeho popularity: „Nezajdu tak daleko, abych tvrdil, že pětadvacetiletí kluci teď začnou kupovat jeho alba. Ale myslím, že se jim Josh docela líbí.“

Ale jak moc si Josh může doopravdy zahrávat se svým multiplatinovým image? „Vždycky mu říkám, aby byl opatrný, když “vyjíždí ze svého pruhu“, říká David Foster, který si nedokáže odpustit tuhle losangeleskou metaforu. „Protože když ze svého pruhu vyjede příliš, bude muset soutěžit se všemi. Ale pokud ve svém pruhu zůstane, nesoutěží s nikým.“

(zdroj: <http://www.details.com/celebrities-entertainment/men-of-the-moment/200805/josh-groban-might-play-mom-rock-music-but-hes-actually-cool>)

Josh Groban is Not a Tool

Adoring middle-aged women may pay his bills, but this rock-star baritone is cooler than you think.

By Simon Dumenco

Photograph by Tierney Gearon

Meeting Josh Groban in person is a little confusing. The pop-operatic baritone who sold some 6 million CDs last year—more than any other artist in the country—should really be sitting at a piano, crooning melodramatically about love and longing and loss. Or standing solemnly at a microphone in a hushed stadium, bathed in celestial light. Instead, Groban is seated at a folding table in a modest one-bedroom condo in a Beverly Hills low-rise, wearing an old T-shirt, jeans, and Converse high-tops and playing a game of poker with the five members of his band.

These are not, shall we say, the world's most serious poker players. They're not actually gambling, though Groban jokes about setting high stakes: "Loser's out of the band!"

And since nobody here is able to achieve anything even close to a poker face, there's talk that maybe they should switch to Jenga. Or bowling. "Hey, do you remember, in Amsterdam, like, how *funny* bowling got all of a sudden?" Groban asks. "I don't even *remember* Amsterdam," says drummer Craig MacIntyre. "*Never mind*," Groban says abruptly, prompting gales of laughter. But he continues the story anyway: "We were in that café"—he pauses meaningfully—"uh, for *coffee*. And, um, it was on TV and we're like, 'Oh, bowling's on!' And then, like, an hour later we were like"—he affects a stoner voice straight out of a *Harold & Kumar* movie—"Look at the way they're *squatting!*"

The band convulses in laughter, and suddenly it's impossible to imagine this 27-year-old goofball singing "You Raise Me Up" to a stadium full of moist-eyed, trembling-lipped suburban moms.

Seven years into his career, as sales of Josh Groban CDs and DVDs push 23 million units, the image of him that's being marketed to the world is beginning to feel like a straitjacket. "People will see a poster of me walking through the desert with, like, a who-can-have-the-most-serious-stare-contest stare on my face," he says, "and I sing a lot of songs that are very serious, my voice is classically trained..."

That voice does, of course, lend itself to a certain schmaltziness (that's why every damn time you stepped into a Starbucks last December you heard Groban's version of "Silent Night"). He knows that regardless of what he wants for himself, his fans want to be moved. They want to be... *raised up*. "My head and my voice are, a lot of times, fighting each other," Groban says.

Fortunately, he's found an outlet for the part of himself that can't resist poking holes in his own shtick. In 2004, when Jimmy Kimmel was preparing to host the American Music Awards, he and his writers had an idea for a skit involving Snoop Dogg. "I thought it'd be funny to have Josh Groban in it," Kimmel says. At the AMAs, a backstage camera showed Snoop manning a "bizzake sale" table offering \$100 brownies. In the line of customers, just behind Bobby Brown, was Groban. "I thought this was the line for the bizzathroom," he deadpanned.

"He was so good at it—he played it very straight—that we decided to keep asking him to do things," Kimmel says. So when a couple of pandas at a zoo in Thailand drew international attention for failing to mate, Groban helpfully performed a snippet of "The Panda Sex Song" ("I want to see you have panda sex/I want to watch you pull down your panda pants/So come on now and do that thing/Get a piece of that sweet Ling Ling!") in a music video for Kimmel's show. And then came the celebrity-studded "I'm Fucking Ben Affleck" video, in which Groban appears out of the blue—snowflakes gently falling on him and his grand piano—to lend his swelling tones. It was pop-cultural nirvana: *the* laugh-out-loud moment in one of the funniest viral videos in recent memory.

If Groban is itching to subvert expectations, perhaps it's because his path as a performer has been carefully stage-managed since he was a teenager. That's when David Foster, the composer and producer who has worked with all the major balladeers (including Whitney Houston and Céline Dion), took him under his wing. Groban's voice teacher was a friend of Foster's, and he had his star pupil, still a student at the L.A. County High School for the Arts, make a demo tape. "And then David calls me and says, 'Hey, Josh, listen, you were a little pitchy, but it was good,'" Groban says. "I didn't even know who David Foster was—I didn't realize he had like 14 Grammys. So I go to [his] house and it's just, the *Jurassic Park* gates open to 22 acres of prime Malibu real estate."

Foster, as it happened, was booking the music for the inauguration of California governor Gray Davis. He chose the 17-year-old Groban to perform "All I Ask of You," from *Phantom of the Opera*, before a crowd of 23,000. "I was wearing a really ill-fitted tuxedo," Groban says. "I love the video of it, because my dad had this shaky camera up in the bleachers, and he was going 'That's my son. That's my son!'"

Foster signed him, at age 19 and after a year of college, to his 143 Records imprint at Warner Bros. He told Groban's parents, "Look, this kid needs to leave school. He's going to have an *enormous* career." Foster showed off his protégé to every industry powerhouse he knew. Céline Dion, on tour in China, e-mails about her first listen: "I remember David played me something of Josh's, and I thought he had the voice of an angel."

By the time Groban's debut album came out in 2001, he'd already guest-starred on *Ally McBeal* in an acting and singing role, which ignited the frenzy of self-described Grobanites. (The YouTube video "Josh Groban and his Grobanites" is a montage of snapshots of him cheerfully posing with besotted women—any number of whom could be your mom.) By the end of 2002, he'd sung at the Nobel Peace Prize Concert in Oslo, the closing ceremonies of the Winter Olympics for an audience of a billion-plus, and a Christmas concert at the Vatican. He was, almost instantly, a multiplatinum artist.

Groban's money manager insisted that he park some of his rising fortune in real estate, so now, like Foster, he has a spread in Malibu. But he prefers his compact Beverly Hills pad. The paparazzi, he says, don't stake him out. The exception: "If I have famous friends over. I had Kid Rock over after the Emmys. It's like three in the morning and I'm like, 'Come on down to my place!'" Wait, Kid Rock chilling at Josh Groban's crib? "Yeah. I told him, 'You're totally ruining your image—you gotta get out of here!'"

"He's a kid!" Jimmy Kimmel says. "He can't be expected to have the same sensibilities as his audience does, just because he does that kind of music." The comedy skits, Kimmel says, have broadened Groban's appeal: "I wouldn't go so far as to say now 25-year-old guys are going to be buying Josh's records. But I think they *like* him."

But how much, really, can Groban afford to mess with his platinum-plated image? "I've always tried to tell him to just be careful when he wanders from his lane," says David Foster, who's unable to resist a very L.A. metaphor. "Because when he wanders too far from his lane, he competes with everybody. But when he stays in his lane, he competes with no one."

<http://www.details.com/celebrities-entertainment/men-of-the-moment/200805/josh-groban-might-play-mom-rock-music-but-hes-actually-cool#ixzz30Cjy8RBe>